

fyndes om de Minder. Han sagde netop: Ja, det er de politiske Barnsdomsminder. Utsaa hele den Praxis, som tidligere Finantsministre have fulgt, skal nu kun være Minder, og saa siger den høitærede Minister til os, at det er bedst, at det høite Thing saasnart som muligt kommer bort fra saadanne Minder. Det er Noget, der frister; det leder Oder blot paa Afveje. Man kommer derved til at tænke paa Striden mellem Rom og Karthago. Da Karthago kom igjen med det Samme, saa sagde Rom: Det er Minderne, der friste. Det er Guds Ulykke, at I have alle disse Minder; kom bort fra dem, saae Karthago flyttet bort fra, hvor det nu er belliggende. Saaledes er det: Vi skulle bort fra den hele Forstaelse, der har været af Grundloven, indtil den høitærede Conseilspræsident kom paa Ministerthronen. Vi skulle bort fra den Forstaelse af Bevillingsretten, som er lært ved Universitetet, og som alle Embedsmændene og Høirebladene have havt indtil den Tid; det er det, vi skulle bort fra. Men jeg tror aldrig, at det danske Folk gaar bort fra dette for de nymodens Fortolkninger; men det skal det, fordi hele Sagen skal begraves og druknes under Form af, at man elsker den. Det har man set mange Gange i Historien, at man slaar en Sag ihjel under Form af, at man elsker den. Man har mange Exempler baade paa det kirkelige, politiske og borgerlige Omraade paa, at man netop under Skin af Kjærlighed trykker en Sag ihjel. Det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen), som ogsaa var fremme, kunde slet ikke forstaa den Tale, der er hørt om, at man vil Bevillingsretten tillids, og han siger: I kunne jo gaa til at bevilge Finantsloven, saa blive I fri for den midlertidige, den midlertidige er jo meget værre, og saa malede han os Fanden paa Bæggen, idet han sagde, at vi maa give Ministeren, hvad han vil have, thi ifølge den midlertidige kan han jo tage meget Mere. Det er jo forferdeligt, alt det, han kan tage, og alt det, som det ærede Medlem ramsede op. Jeg saae i Anden slet ingen Ende paa Alt, hvad Ministeren efter det ærede Medlems Fremstilling kunde tage. Havde det ærede Medlem Ret, maatte vi jo skynde os snarest muligt at give Ministeren Alt, hvad han vilde have, saa vidste man da en Ende paa det, men det vidste man ikke efter Alt, hvad det ærede Medlem sagde. Men naar det nu hænger saaledes sammen med Bevillingsretten, at vi skulle se at komme bort fra den midlertidige, saa vil jeg sige, at selv om vi gjøre det iaar, kan jo Finantsministeren eller en anden Finantsminister komme til næste Aar og sige, at nu er der nye Ting, han vil have, saa saae vi en ny midlertidig Finantslov, og er saa ikke Folkethingets Bevillingsret borte? Nei, saa siger jeg, kom saa heller frem med det For-

slag, som har staaet i et meget fint Høireblad. Det er Folkethingets Afstæffelse. Lad det saa hellere komme frem, saa man kan høre, hvad Meningen er, at vi skulle Intet have at sige, at vi skulle kun være en raadgivende Forsamling. Vi skulle have Lov til at se Ministrene paa Tingene, kritisere enhver Bevilling meget strengt, men vi skulle give de Bevillinger, der forlanges, ellers trække de omkring med os gennem „midlertidige“ og Forklaringer. Nei, skal det være Bevillingsmyndighed, lad det saa hellere komme frem, hvad Meningen er. Der er jo de Høiremand, der have den Mening — ikke alle, paa ingenfomleest Maade — eller hvis Theorier føre hen til at affæste Folkethinget som lovgivende Forsamling og trække det ned til en raadgivende. Lad saa Folkethinget gjøre Springet bag 1848; Conseilspræsidenten vil sige, idet vi gjøre det Spring: „Godt sprunget“. Han kan nu sige: Det er ikke mig, men det er Landstinget, der vil have Folkethinget til at gjøre dette Spring, altsaa Hartornet og Pengemændene; men jeg siger, at det er et Spring større end Springet fra Tiden før 1848 ned til Midten af forrige Aarhundrede, da Tilstanden i Landet var den, at Pengemændene og Hartornet helt regjerede. Jeg synes, at det er bedst, vi tale rent ud og se, hvor vi ere. Skulle vi have Bevillingsret, eller skulle vi ikke have Bevillingsret? Derfor vi have Bevillingsret, maa Folkethingets Nei være ligesaa godt som Regjeringens og Landstingets Ja, og saa maa det igjen blive ved det Gamle, og hvorledes har gammel Praxis været, indtil den nuværende Finantsminister kom? Naar Ministeriet forgjæves havde opløst Folkethinget eller Landstinget, saa opløste det sig selv, men det kan det nuværende Ministerium ikke komme i Tanke om, at der er Noget, der hedder dets egen Opløsning. Jeg har altid ønsket mig selv, at jeg, naar jeg ikke duer til at leve længere, maa dø, og jeg kan ikke se, hvad det duer til for Land og Rige, at Ministeriet lever længere, derfor kan jeg ikke Andet end ønske det en god Opløsning og en god Udgang.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Berg): Jeg har kun et Par Ord at sige til min ærede Sidemand. Jeg vil kun spørge ham, om han kan paavise mig, at nogen Finantsminister siden 1849 til nu har været stillet med Hensyn til Tillægsbevillingerne saaledes, som Finantsministeren nu er stillet, uden at have forelagt Forslag til Bevilling af afholdte, ikke bevilgede Udgifter. Jeg forlanger kun et Ja eller et Nei. Jeg skal foreløbig svare for ham, hvad jeg anser for det faktisk Rigtige; han kan kun besvare dette Spørgsmaal med Nei. Der har ikke været nogen